

Crop

Chip graft #1–6

Cardboard, epoxy, folio, ink

83x75x0,4 cm / 72x76x0,4 cm / 72x91x0,5 cm (x2) / 75x148x0,4 cm (x2)
2018

Saman Kamyab lives and works in Oslo. He has recently exhibited at Centre de Création Contemporaine Olivier Debré (CCCOD), Tours, France, Tegnebiennalen, Oslo, and WIELS Contemporary Arts Centre, project room, Brussels.

—

Opening on Friday, May 4th, 19—23

Exhibition open throughout May 05—27th, Fri—Sun 13—17

—

PODIUM OSLO
Hausmannsgate 34
0182 Oslo, Norway

•

www.podium.enterprises

Et videoklipp sirkulerte for noen år siden i en mailtråd. Formålet med mailtråden var å dra en spøk på den video-avbildedes bekostning.

I klippet ser vi Lulu ligge på en veranda og lese. Hans knepne påkledning, samt et skarpt sollys – som nesten raderer ut de partiene av motivet hvor det slår inn mest uanfektet– røper årstiden sånn noenlunde.

Vindens omgang med grantrærne som omgir denne verandaen, avstedkommer en behagelig – til og med som formidlet gjennom den digital skvisen som gjør en videofil håndterlig for epost – sonisk ambiens. Kun sporadisk forkrøples (og berikes) lydbildet av «sprak», i det greinene overdriver sin veivende akselerering av vindkastene, og gjør intensitetene som følger uoversettelige for den hjelpeløse opptaksteknologien. Sprakene ledsages – liksom – av at boksidene tidvis flagrer litt oppe i det ene hjørnet. Rett over stedet hvor et par fingre påfører sidene nok trykk til at flagringen forhindres fra å utvikle seg – fra å *gå av skaffet* – og bli til en fullskala blafring. Noe som åpenbart ville gjort lesingen svært vanskelig. Lulu ser ut til å være dypt konsentrert om teksten. Kameraet dirrer nå og da. Dirringen skiller seg fra den mer konstante vibrasjonen som filming med håndholdt kamera vanligvis medfører, ved at dirrebevegelsene her er konsentrert i spredte blokker, som sammen antyder en slags rytme en kan forestille seg at svarer til fotografens avdempede fnising.

Kameraet flyttes nærmere Lulu, som fortsatt er hensunken i sidene han har fremfor seg. Han virker ikke å ha registrert fotografens tilstedeværelse før dennes stemme rykker ham ut av hans studiose tilstand: «Lulu!». Blikket som skrår opp fra boka er sløvt og spørrende. Fotografens stemmebånd har brått fått slingringsmonn og kamerabildets fnisedirringer akkompagneres av utfyllende latterlyder. Fotografen tar seg i det og sier: «Du holder boka opp ned!»

—

A couple of years ago a video clip circulated in an e-mail thread. The purpose of this thread was to make a joke on the video-depicted person's expense.

In the clip we see Lulu lying on a porch, reading. The scarcity of his clothing as well as the bright sun light – nearly erasing areas of the motive where it hits most unimpeded – roughly indicates the time of year.

The wind's dealings with the spruce trees surrounding the porch bring about a pleasant – even when mediated through the digital squeeze that makes a video file manageable for email – aural *ambiens*. The soundtrack is only sporadically crippled (and enriched) by «crackles» as the spruce branches accelerates the gusts of wind with their exaggerated waving, making the resulting intensities untranslatable to the helpless recording technology. Accompanying the crackles is an occasional fluttering top corner of the book's pages, neighboring the point where a pair of fingers applies just enough pressure to prevent the fluttering from developing – from *going nuts* – and turn into full scale flapping, which would obviously make reading very difficult. Lulu seems deeply focused on the text. From time to time the camera quivers. This quivering can be distinguished from the more stable vibration that is usually associated with handheld camera recording by the quivering movements' concentration into dispersed chunks, evoking a vague sense of rhythm from which one is able to imagine a correspondence with the photographers muffled giggling.

The camera moves closer to Lulu, who's still immersed in the pages in front of him. He seems unaware of the photographer's presence until the latter's voice jerks him out of his studious state: «Lulu!» The gaze slanting upwards from the book is dull and inquiring. Suddenly the photographer's vocal cord has some leeway and the quivers of the video-image are accompanied by sounds of laughter. The photographer pulls himself together and says: «You're holding the book upside down!»